

eller om Sygekasseloven. Den ærede Minister mente, at jeg sigtede ham for hyppigt at tage politiske Hensyn. Herregud, der er ikke noget ondt i at tage politiske Hensyn, og den ærede Minister har ved mange Lejligheder vist, at han ikke alene ser sagligt paa Tingene, men ogsaa ser dem fra det politiske Synspunkt. Men jeg skal selvfølgelig gøre mig al mulig Umage for at tro det bedste om Ministeren, naar han saa til Gengæld vil love mig, at han ikke bliver saa sart og ømfindtlig, naar vi tillade os en saa mild Kritik som den, jeg i Dag har gjort mig til Talsmand for.

Jeg skal sige om selve Sagen, hvad jeg sagde før. Det kan kun glæde mig, at den højtærede Minister i Grundprincippet staar paa samme Standpunkt som jeg. Den ærede Minister siger nok, at det er ikke en moderat Revision, han vil af Sygekasseloven, det er en radikal. Ja, hvad den ærede Minister foretager sig, bør jo ikke kaldes moderat — det er jo ikke tidsvarende —, det maa selvfølgelig have Prædikatet radikalt, selv om det i sit Udslag er nok saa moderat. Den ærede Minister mente nemlig, at det, der skulde gøres, var at skabe en Sidefløj til den nu bestaaende Sygekasseordning, hvorved de, der slet ikke kunne betale Kontingent til de anerkendte Sygekasser, dog under en eller anden Form kunde optages som Medlemmer af en saadan Sygekasse. Jeg vil i alt Fald se, hvorledes det Princip udformer sig, før jeg kan give det min Tilslutning. Ellers vil jeg sige, at Tanken er meget moderat, der er ikke i og for sig noget radikalt i det. Men jeg vil se, hvorledes den ærede Minister vil forme Skellet mellem dem, der kunne betale, og dem, der ikke kunne betale, og hvorledes Kommunerne, det offentlige overhovedet, da skal skride ind, før jeg kan fælde nogen Dom over, hvorvidt det er en radikal Forandring eller en moderat Forandring.

Til det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) skal jeg sige, at det gør mig ondt, at jeg ikke maa rose ham. Jeg har saa sjældent haft Anledning til det i de senere Aar, og naar jeg saa endelig en Gang finder en saa pæn Anledning, som jeg fandt i Dag, skal det ærede Medlem ikke tage mig det ilde op, for det kan

ikke befordre Venskabet mellem os, naar man ikke maa anerkende det Standpunkt, som man finder anerkendelsesværdigt. Det ærede Medlem mente, min Fryd over hans Holdning kunde kaldes Skadefryd. Saa ondt maa det ærede Medlem ikke tænke om mig, jeg er alt for godmodig af Naturen til, at jeg kunde finde min Glæde i at ytre Skadefryd, naar jeg finder Tilslutning til mit Standpunkt fra radikal Side, saaledes som jeg i Virkeligheden har fundet i Dag baade fra den ærede Minister og fra det ærede Medlem.

Med Hensyn til det ærede Medlems Trusel om, at vi aldrig nogen Sinde fik en Lov, hvorved vi foreskrev Lægerne en takstmæssig Betaling, skal jeg sige, at det tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at Lægerne til Dels uddannes paa Statens Bekostning. Det er et dyrt Apparat, Staten har sat i Gang for at faa Læger, og naar den udgiver saa mange Penge og giver Lægerne et Monopol paa at kurere Mennesker, et Monopol, man har taget fra alle andre — ikke en Gang en Mand, der kan trække en Tand ud af Munden paa en af os, maa gøre det, naar han ikke har Tandlægeeksamen, jeg tror ikke en Gang en Tandtekniker maa gøre det, saa vidt ere vi altsaa komne —, saa tror jeg, der er Anledning for Staten til, hvis Lægerne overdrive deres Fordringer og i alt for høj Grad udnytte det Monopol, de have, at sætte Grænser derfor. Men det kunne vi ikke gøre i en Diskussion som denne, det er noget, vi senere kunne tale om.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingen for i Dag.

Ved Folketingsmanden for Aalborg Amts 4de Valgkreds (Thomsen) er modtaget et Andragende fra Foreningen „Svalen“ om en Understøttelse til Bestridelse af foreløbige Udgifter ved Forberedelsen af en international Dyrebskyttelseskongres, som skal afholdes her i Byen i 1911, og som den anførte Forening skal arrangere.

Andragendet vil blive tilstillet Finansudvalget.